

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3677/2020
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Комерцијалне банке А.Д. Београд, чији је пуномоћник Иван Симић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 531/19 од 04.02.2020. године, у седници одржаној 17.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 531/19 од 04.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 531/19 од 04.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу П 153/18 од 20.02.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 8. став 1. и 2. Уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом број .. од 10.03.2009. године, закљученог између тужиоца и тужене, којим је обавезаан тужилац, као корисник кредита, да по основу трошкова обраде кредитног захтева плати туженом једнократну накнаду у висини од 0,5% од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС, као и одредба којом се обавезује корисник кредита да на име осигурања кредита код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита једнократно плати премију у висини од 3,75% од износа кредита, као и једнократну накнаду у висини од 30 евра у корист Националне корпорације за осигурање стамбених кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС. Другим ставом изреке, наложено је туженој да тужиоцу плати на име стицања без основа износ од 10.460,52 динара и износ од 81.300,30 динара са законском затезном каматом на оба износа почев од 10.03.2009. године, до коначне исплате. Трећим ставом изреке, наложено је туженој да тужиоцу плати на име трошкова парничног поступка износ од 44.140,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 531/19 од 04.02.2020. године, жалбе су одбијене и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18.), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одлучено је да су ништаве одредбе уговора који је тужилац, као корисник кредита закључио са туженом и које се односе на једнократну наплату трошкова обраде кредита и наплате премије осигурања и обавези тужене да тужилци на име стицања без основа врати износе дате на име трошкова накнаде за обраду кредита и наплате премије осигурања. Тужена није доказала на шта се односе трошкови накнаде за обраду кредита, а нејасна је и правна природа наплате премије осигурања. Како одлука у споровима са оваквим захтевима зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ради одлучивања о правном питању од општег интереса, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке. Из наведених разлога, и неправноснажна судска одлука различите садржине, која је уз ревизију достављена не указује на другачији правни став и другачију примену материјалног права.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спор који је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба ради утврђења ништавости и стицања без основа је поднета 28.03.2018. године, као вредност предмета спора у овој парници означен је износ од 91.760,82 динара. Како се у конкретном случају ради о спору

мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**